

A Pécsi Ítéltábla a dr. Vásárhelyi Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe., ügyintéző: dr. Vásárhelyi János ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Fekecs Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Fekecs Gyula ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen - személyhez fűződő jogsértés megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Baranya Megyei Bíróságon indított perében a 2011. október 5. napján kelt 11.P.20.735/2011/7. számú ítélet ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 100.000 (egyszázezer) forintra leszállítja.

Mellőzi az alperesnek a felperes javára elsőfokú perköltségben történt marasztalását, és megállapítja, hogy a felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az alperes által az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 13.500 (tizenháromezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 13.500 (tizenháromezer-ötszáz) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - a felperes 12.000 (tizenkettőezer) forint, az alperes 6.000 (hatezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az S. P. Kft. alkalmazásában ácsként dolgozó alperes 2008. május 26. napján a K. Általános Iskola építési munkáinak végzése során szóváltásba keveredett, majd arcul ütötte az építkezés során bádogos munkákat végző felperest. Az ütés következtében a felperes nyolc napon túl gyógyuló orrcsonttörést szenvedett. A Városi Bíróság a 2008. szeptember 9. napján kelt és 2008. szeptember 25. napján jogerőre emelkedett 2. sorszámú végzésével az alperessel szemben testi sértés büntette miatt háromszáz napi tétel pénzbüntetést szabott ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes 2008. június 13-án 8 óra 30 perc és 9 óra közötti időben a K., K. L. utca 18. szám alatti építkezésen tanúsított azzal a magatartásával, hogy a felperest megütötte, amelynek eredményeképpen a felperes orra eltörött, megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy a felperestől levélben kérjen bocsánatot, és marasztalta 300.000 forint nem vagyoni kártérítésben. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és rendelkezett az elsőfokú eljárás költségeinek viseléséről. Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak a felperesnek azt az állítását, hogy őt az alperes többször megütötte, mint ahogy azt sem találta megállapíthatónak, hogy a felperes orrát nem az alperes törte el. Az eset körülményeit értékelve - az elbíráláskori ár- és értékviszonyok alapulvételével - 300.000 forint nem vagyoni kártérítést látott alkalmasnak a felperest ért nem vagyoni hátrányok hozzávetőleges kiegyensúlyozására.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása, és elsődlegesen a kereset elutasítása, másodlagosan a nem vagyoni kártérítés összegének 100.000 forintra történő leszállítása érdekében az alperes fellebbezett. A fellebbezésben foglaltak szerint a büntetőeljárás során eljáró hatóság tévedett akkor, amikor a két nappal később keletkezett láttelepet bizonyítékként elfogadva terhére a testi sértés büntetnének elkövetését megállapította. A felperest egy alkalommal ugyan arcul ütötte, de azzal sérülést nem okozott, ilyet a felperesen a jelenlévő tanúk sem láttak. A felperesnek egyébként is több haragosa van, akik közül bármelyik okozhatta a sérülését. Hivatkozott arra is, hogy a vita hevében a felperes a tetőről le akarta lökni, ezért jogtalan és közvetlen támadásra utaló fenyegetés hatása alatti menthető felindulásból cselekedett, amikor a felperest megütötte. Állította, hogy a kár bekövetkezésében maga a felperes is közrehatott azzal, hogy munkájukat tönkretette, és egyébként is elviselhetetlen, kötekedő, mások munkáját becsmérlő ember. A felperes kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget, ugyanis a sérülés bekövetkezése után csak két nappal fordult orvoshoz.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntésével azonban csak részben értett egyet a másodfokú bíróság.

A Pp. 4. §-ának (2) bekezdése szerint ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

A büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ítélete tehát a bűncselekmény elkövetése (bűnösség megállapítása), és az annak alapjául szolgáló releváns tények tekintetében köti a polgári perben eljáró bíróságot.

A Városi Bíróság jogerős ítélete szerint az alperes egy alkalommal ököllel arcul ütötte a felperest, aki a bántalmazás következtében nyolc napon túl gyógyuló orrcsont-törést szenvedett. A polgári bíróság tehát ítéletében nem tehet olyan megállapítást, hogy a felperes orrcsont-törése nem az alperestől származó ütés miatt következett be, mert ez egyúttal annak megállapítását is jelentené, hogy az alperes a Btk.170.§-ának (2) bekezdése szerint minősülő súlyos testi sértés büntettét nem követte el. A másodfokú bíróság ezért az alperesnek az ezzel kapcsolatos előadását érdemben nem vizsgálta.

A jogos védelemre - amelynek polgári jogi, illetve büntetőjogi fogalma szükségképpen nem esik egybe (BH.1980.128), ezért a büntető bíróság jogerős ítélete önmagában nem zárja ki a polgári perben történő vizsgálatát - az alperes a büntetőeljárás során nem hivatkozott, és a felperes részéről történt jogtalan és közvetlen támadásra utaló fenyegetést a polgári perben sem bizonyította. A nyomozás során kihallgatott tanúk, ha a szóváltást hallották is, a tetteges magatartást nem látták, így annak körülményeiről nyilatkozni nem tudtak. Egyébként személyes előadása szerint az alperes maga sem tudta eldönteni, hogy a felperes részéről a fenyegetés ténylegesen komoly volt-e. A tanúvallomások alapján az viszont egyértelműen megállapítható volt, hogy a tettegességre a felek közötti hangos vita hevében, kölcsönös vádaskodások közepette került sor, amelynek során a felperes is megvetően szólt az alperes által elvégzett munkáról (P. J. tanúvallomása), vagyis a tettegességhez vezető konfliktus kialakulásában a felperes is közrehatott {Ptk. 340.§-ának (1) bekezdése}.

A 2008. június 15-én kiállított látlelet szerint a felperes sérülése az orrgyök jelelésén kívül további ellátást nem igényelt, így a két nap késedelem a gyógyulási esélyt érdemben nem befolyásolta.

Az eset körülményeit és a felperes közreható magatartását is értékelve a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elbíráláskori ár- és értékviszonyok alapján 100.000 forint nem vagyoni kártérítéssel a felperest ért nem vagyoni hátrányok megfelelően kompenzálhatók. Az elsőfokú bíróság ítéletét ezért -

fellebbezett részében - a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a nem vagyoni kártérítés összegét leszállította.

A másodfokú bíróság döntése folytán a pernyertesség-pervesztesség aránya az elsőfokú eljárásban megközelítőleg azonos volt, ezért a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél viseli az elsőfokú eljárásban felmerült költségeit. A kereseti eljárási illeték megfizetésére a felek egyenlő arányban kötelesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13.§-ának (2) bekezdése alapján.

Az alperes fellebbezése nagyobb részben sikerre vezetett, ezért a felperes köteles a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg. A felek az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr. 13.§-ának (2) bekezdése alapján kötelesek a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

P é c s, 2012. május 30.

. Lábady Tamás s.k. a tanács elnöke Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: